

ENGELLER AŞILIR

Gençti, güzeldi de aynı zamanda Sultan. Çocukluğunda annesi onu hep saklamış, evden dışarı çıkarmamıştı. Doğduğu gün babası Ekrem, onu şehre götürüp cami avlusuna bırakmayı bile önermişti annesine.

Annesi Fatma Hanım dirençli kendine güvenen, köyde yaşamasına karşın aydın bir kadındı. Kucağındaki masum yavruya sıkı sıkı sarıldı.

“Olmaz” dedi. “O benim canımdan kanımdan bir parça, bırakamam. İstemiyorsan çek git ben bakarım kızıma.”

Ekrem arkasına bile bakmadı, “Ne hâlin varsa gör.” dedi, ceketini alıp çıktı. Günlerce eve uğramadı.

Bebeğiyle baş başa kalmıştı Fatma Hanım. Neyse ki kimseye muhtaç değildi. Ahırda inekleri, kümeste tavukları vardı. Yoğurt, peynir yapıp satıyordu kasabadaki bir markete. İki günde bir geliyordu marketin arabası. Ayda bir aksatmadan ödüyorlardı parasını.

“Ekrem, ne yaparsa yapsın. Kasabaya gitmiştir. Babasıyla kalır bir süre sonra döner dolaşır gelir nasılsa.” diye düşünüyordu. Beklediği gibi olmadı. Bir daha haber alamadı Fatma Hanım kocasından. Aylar geçince de umudunu kesmişti, gelmiyordu Ekrem.

Kırılacak nadide bir çiçek gibi baktı kızına. Emzirdi, öptü, sevdi. Köydeki sağlık kurumunda bütün kontrollerini, aşılarını yaptırdı.

Anneydi Fatma, yavrusunu canından çok seven bir anne. Canla başla, sevgiyle bakıyordu kızına. Güzel giysiler dikiyor, çiçek gibi tertemiz giydirdiyordu.

Hamileliğinde şehirdeki doktor söylemişti bir aksaklık olduğunu.

“Alalım istersen.” demişlerdi. Rızası olmamıştı Fatma Hanım.

“Olmaz.” demişti. “Ne olursa olsun doğuracağım o benim ilk bebeğim, ziyan edemem.”.

Bir daha gitmemişti o doktora. Köydeki ebenin yardımıyla almıştı kızını kucağına.

“Düzelmez.” diyordu herkes. “Keşke bakıp büyütmeseydin. Kocanı dinleyip bıraksaydın şehirde bir cami avlusuna. Nasıl olsa biri bulurdu.”

“Ben nasıl yaşardım o vicdan azabıyla hiç düşündünüz mü?” diye sordu olur olmaz konuşanlara.

Down sendromu şöyle bir uğrar gibi olmuştu eser miktarda. Ayakları da eğriydi Sultan’ın bir de omurgasında hafif bir eğrilik vardı. Yürüyordu ama sarsılarak sağa sola yalpalayarak. İlkokulu bitirmişti Fatma Hanım, ondan sonra okumasına izin verilmemişti. Köy yerinde gözü açılmadan evlenmesini istemişti babası. Koca diye güvendiği adam ilk zorlukta çekip gitmişti işte. Hiç vicdanı sızlamıyor muydu acaba?

Yılmadan ilgilendi kızıyla Fatma Hanım. Eline geçen kitaplarla dergilerle günlerce bıkmadan usanmadan kızına okumayı yazmayı öğretti.

Sultan bahçeye çıktığında onu gören diğer çocuklar alay ediyordu.

“Sakat... Sakat... Topal...” diye bağırıp ellerine aldıkları taşları fırlatıyorlardı ona doğru.

Ağlayarak içeri kaçıyor küçük kız. Fatma Hanım daha fazla dayanamadı. Elindeki dört ineği, kümesteki tavukları da içinde olmak üzere evini sattı köyün ileri gelen bir ailesine.

Biricik kızı sekiz yaşına gelmişti. Kızını alıp şehre gitti. Bir yatak, birkaç tencere tabak, ocak ve üst baştan başka bir şey almadı yanına.

Elindeki parayla kenar semtte bir gecekonduya talip oldu. Girişken gözü açık bir kadındı.

Apartment temizliğine gitmeye başladı. Günde birkaç apartmanın temizliğini yapıyor alınının teriyle ekmeğini kazanıyordu.

Temizliğe gittiği apartmanlarda bazı evlere de gündeliğe gitmeye başladı. Çalıştığı evlerin sağlıklı çocuklarına imreniyor kızının bir gün düzeleceği umuduyla hastanelere taşınıyordu. Sonunda umudunu kesti Hastanelerde kaybettiği vakit çalışmasına engeldi. İşini aksatıp insanların tepkisine maruz kalmak istemiyordu. Vazgeçti hastanelere taşınmaktan.

Razıydı kızının bu hâline. Sultan evde yalnız kalabiliyordu. Eski kitapçıdan aldığı kitaplarla kızının oyalanmasını sağlamıştı Fatma Hanım.

Çalıştığı evlerde temizliği ve dürüstlüğüyle sevilirdi. Mimar Semra Hanım onun bir kızı olduğunu biliyordu. Oğluna doğum günü hediyesi yeni bilgisayar aldığı için eskisini elden çıkarmak istiyordu. Fatma Hanım'a verdi eski bilgisayarını.

"Götür eve." dedi. "Benim oğlan bir gün gelip kurar. Kızın evde tek başına sıkılmasın. Okuldan arta kalan zamanda oyalanır bununla. İnternet bağlatırsan derslerine de faydası olur." Ses çıkarmadı Fatma Hanım, "Kızım okula gitmiyor." diyemedi. Selma Hanım taksit parasını da verince bilgisayarını götürdü eve. Bir köşeye bıraktı. Komşulardan biri onun geldiğini görmüştü. Kapıyı çaldı.

"Ne yapacaksın bu bilgisayarını, sağlam mı?" diye sordu.

"Sağlanmış..." dedi Fatma Hanım. "Çalıştığım evin oğluna yenisini almışlar. Bunu da bana verdiler."

"İstersen benim oğlan gelip kursun. Kız oyalanır hiç olmazsa."

"Sahi mi? Bilir mi çalıştırmasını?"

"Bilir elbette, benim oğlan bunun her şeyini bilir. Okulunu okudu, şimdi ders bile veriyor." Komşusunun oğlu o akşam gelip kurdu bilgisayarını. Fatma Hanım'la Sultan'a da nasıl açıp kapatacağını gösterdi. Bir iki tane de bilgisayar kullanmak üzerine bilgi veren kitap getirmişti. "İnternet isterseniz benimkinden hat çekirim size." dedi. "Ben yokken siz kullanırsınız. Akşamları kullanıyorum ben, gündüz işteyim."

Bakakaldı Fatma Hanım. Ne yapacaktı bu aletle. Sultan oynardı ancak, başka ne işe yarardı ki?

"İyi ya işte kitap okumadığı zaman bununla oyalanır işte." diye düşünerek yemek hazırlamak için mutfığa yöneldi.

Sultan, merakla kitapları karıştırıp incelemeye başladı. Bilgisayarın başına geçti. Tuşlarına dokundu. Bir bebek okşar gibi okşadı yeni oyuncaklarını.

Ertesi gün interneti de bağladı komşu çocuk. Neydi ki bu internet dedikleri?

"Kaç tane kablo bağlandı? Kaç tane fiş takıldı prize? Elektrik faturası yükselir mi acaba?"

Düşünceler Fatma Hanım'ın kafasının içinde dönüp duruyordu. Olsun kızını sevinmişti ya her şeye değerdi.

Yemekten sonra kızını aldı koynuna ana kız mutlu ve sakin uyudular battaniyenin altında. Sabah kızını uyandırmadan kahvaltıyı hazırladı. Bir dilim ekmekle peynir yedi. Kızının sütünü masaya bırakıp işe gitti. Sultan kendi başına yemeğini yiyebiliyordu. En çok buna seviniyordu Fatma Hanım.

Komşuları da ilgileniyordu kızıyla. Ne iyi etmişti köyden çıkmakla. Burada kimse alay etmiyordu Sultan'la. Onu seviyorlardı. Komşunun oğlu hafta sonları bir iki saat gelip bilgisayar kullanmayı öğretmeye çalıştı Sultan'a. Biraz geç öğreniyordu küçük kız ama genç adam azimle öğretmeyi başardı.

Sultan artık istediği bilgiye kolayca ulaşıyordu. On yaşına geldiğinde diğer insanlardan farklı olduğunun bilincine vardı. Onlar gibi olmak istiyordu. Dışarı çıkmak, hayatı yaşamak istiyordu. Bilgisayardan araştırmalar yaparak hastalığıyla ilgili bilgi edindi. Özel eğitim veren kurumlar olduğunu, onun gibi çocuklarla ilgilenen dernekler olduğunu öğrendikçe içinde yaşam arzusu gelişti. Annesine hiçbir şey söylemedi ilk zamanlar. İnternet aracılığıyla derneğe ulaştı. Hiç beklemediği anda onunla ilgileneceklerini bildiren bir ileti aldı dernekten. Artık annesine söyleme zamanı gelmişti.

Fatma Hanım hayretler içinde kaldı. Kızındaki bu gelişme onu çok sevindirdi. Dernekle iletişim kurdu. Sultan onların aracılığıyla özel eğitim veren bir okula gitmeye başladı. Fatma Hanım daha çok çalışmaya başladı. Bilgisayarını veren Selma Hanım, onu sigortalı yaptı ve aylığa bağladı. Şimdi daha rahat yaşıyordu Fatma Hanım. Kızının eğitimi için elinden gelen çabayı gösterdi Her sabah onu okula götürüyor akşam işten dönüşte alıp eve birlikte

gidiyordu. Sultan'ın yürürken aksaması, sağa sola yalpalaması umurunda değildi ikisinin de. Liseyi bitirdi Sultan. Artık daha bilinçliydi.

“Okuyacağım.” dedi annesine. “Üniversite sınavına gireceğim, avukat olacağım.”

Hiç itiraz etmedi Fatma Hanım. “Olur.” dedi kızına.

Azimliydi, hırslıydı Sultan, üniversiteyi kazandı. Hiçbir zorluk onu yolundan alıkoyamadı. Başarılı bir avukat oldu. Ekmeğini kazanıyordu. Eksik yılların primlerini ödeyip emekli olmasını sağladı annesinin.

Mutluydu Fatma Hanım, içinden söyleniyordu ara sıra,

“Ekrem... Gör bak cami avlusuna bırakmak istediğin kızını, gör de utan.” diyordu.

Bir mahkemede çıktı Ekrem kızının karşısına. İnanamadı gözlerine. Dolandırıcılıktan yargılanıyordu. Kızı karşı tarafın savunmasını yapıyor onu suçluyordu. Başını önüne eğdi, cezasını çekmek üzere cezaevine yollandı. Asıl ceza kızına sarılamamaktı. Hayatının hatasını yaptığıını çok geç anlamıştı.

